

РИМСКА ТАЙНА

ROME AFFAIR

Copyright © Karen Swan, 2017

© Надя Златкова, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2020

ISBN: 978-954-28-3183-9

КАРЪН СУОН

РИМСКА ТАЙНА

Превод от английски:
Надя Златкова

 ciela

На Уол, който всъщност написа тази книга.

ПРОЛОГ

Рим, ноември 1989 г.

– Скъпа?

Мъжът почука на вратата, напрягайки слух да долови обичайните шумове, които се чуваха, когато жена му беше в стаята си – течаща вода във ваната, приглушеното потракване на вратата на гардероба, която се отваряше и затваряше, тихото ѝ тананикане, докато се обличаше.

– Елена?

Изчака един момент и след това влезе. Пердетата бяха дръпнати, лампите на стената включени, а на леглото се виждаше малка вдлъбнатина, където бе лежала, възглавниците – все още леко смачкани от дрямката ѝ по-рано.

Той се усмихна и понечи отново да затвори вратата, но погледът му попадна върху един предмет, създаден специално, за да бъде забелязван, и вместо да излезе, се приближи до тоалетката и го взе. Пръстенът все още пазеше топлината на тялото ѝ. Той потърка с пръст камъните, след това ги приближи до устните си и ги целуна леко. *Сигурно е забравила да си го сложи след ваната* – помисли си той и го пхна в джоба си, решавайки да я потърси в библиотеката.

Сигурно е...

Малкото бяло листче беше скрито под една кристална купа. Обикновено не би го забелязал, но дебелият кристал играеше ролята на лупа, а той би познал този почерк навсякъде. Издърпа бележката от скривалището ѝ и дишането му стана накъсано, когато я прочете и разбра.

След това се затича.

ПЪРВА ГЛАВА

Рим, юли 2017 г.

– *Кехлибарената светлина и врабчетата*, това е написала – каза Матео и остави телефона си на масата.

– *Това* ти харесва най-много в града? – попита невярващо Алесандра.

– И има повече лайкове, отколкото почти всеки друг пост! – разсмя се Ческа, вдигнала ръце към звездите. – Какво да ти кажа?

– Знам, че *аз* мога да кажа на *теб*, че повечето хора биха написали Колизеума или Форума, или Пантеона – отговори насмешливо Алé. – Дори амбулантните търговци, които продават рози на Испанските стълби, имат повече шанс от малките кафяви птички, които крадат храна от чиниите.

– А, това е, защото повечето хора нямат въображение. Отказвам да бъда клише. Може би затова незначителният ми блог се харесва толкова много.

– Е, не толкова незначителен – обади се Матео. – Последователите ти стават все повече и повече и скоро рекламодателите ще започнат да чукат на вратата ти, а големите пари са там.

– Така ли? Ами, няма да е лошо да побързат... – пошегува се Ческа.

И все пак беше вярно, че нейното „Римско приключение“, с което отдаваше почит онлайн на Древния свят, пекориното и *la dolce vita*, бе улучило някакъв общ нерв и тя беше както развълнувана, така и удивена от нарастващата му популярност. Откакто преди седем месеца бе публикувала колебливо един пост в новия си блог, тя бе придобила увереност

и говореше за всичко – от украшенията с формата на медена пита, произведени на хълма Авентин, до любимите ѝ ретро магазини, като освен това споделяше и анекдоти от работата си като екскурзовод.

Гуидо се усмихна широко и загорялото му лице грееше под златната светлина на фенерите.

– Е, предполагам, че поне е ясно защо е било невъзможно да продължиш с професията си. От човек, за когото най-впечатляващото в Рим е светлината му, не може да се очаква да работи в един толкова сух свят като британските съдебни зали.

– Благодаря ти, Гуидо – отговори Ческа и вдигна чашата си към него. – Ще пия за това.

Всички се присъединиха към нея, пресушиха чашите с грапа и се облегнаха назад с доволни усмивки. Наближаваше краят на още една прекрасна вечер, горещият въздух натежаваше като уморени клепачи, а ароматът на жасмин беше като пращец, поръсил небето. Бяха се нахранили богато с няколко блюда паста и риба в градината на ресторанта, където всяка маса беше заета, и вече беше след десет, но това за Рим все още бе рано, а напоследък бе рано и за нея.

– Сега какво, да отидем ли до „Зизи“? – облегна се назад на стола и събра черната си коса в конска опашка Алé, чиито голи, слаби ръце се показваха от блузка в цвят каки. – Тази вечер ще свири онази банда. Нали я знаете, онази, която гледахме на „Рок в Рим“ през юни?

– С готината солистка? – попита заинтригуван Матео, както се случваше винаги, когато ставаше въпрос за привлекателна жена.

– Ами, според мен той беше готин – засмя се Алé и остави косата си да се разпилее по раменете ѝ. – Но честно казано, не мислех, че си падаш по бради.

Всички се разсмяха, а Матео наведе глава, когато го замехриха с няколко салфетки.

– Мислех, че говориш за...

– Знаем, онези три сестри.

- Аз съм за „Зизи“ – каза Гуидо. Той си падаше по бради.
- Е, мен не ме бройте, уморена съм – обади се Ческа и протегна ръка надолу към чантата в краката ѝ. – Имам група за шест сутринта, така че ще ставам в пет.
- Но това е толкова скучно – намръщи се Алé, загледана в Ческа, която взе сметката от чинийката и започна да изчислява своя дял, движейки мълчаливо устни.
- Със сигурност – каза след малко Ческа и извъртя очи. – За съжаление обаче, наемът няма да се плати сам.
- Алé издаде неодобрителен звук.
- Не мога да повярвам, че не ти плащат, за да живееш в онзи апартамент! – пошегува се тя и се усмихна лениво на сервитъора, почти флиртувайки с него, когато той се върна с още по един дигестив.
- Благодаря ти за това. Аз обаче смятам, че е очарователен. Трябва да видиш какво може да получиш за същия наем в Лондон. Тук поне всичко е... – Ческа се намръщи. – Как казват „старомоден“? Нали разбирате, малък, сладък и стар?
- Всички преведоха едновременно.
- Да, точно това – кимна тя и започна да рови в чантата си, като ѝ се искаше нейният италиански да е наполовина добър колкото техния общ английски. Може би, ако бе настоявала да ѝ говорят само на италиански, щеше да напредне повече, но предполагаше, че нямаше да се смеят толкова често или да се забавляват толкова много.
- Но нали каза, че докато си спяла, по лицето ти е полазила хлебарка – напомни ѝ Алé и потрепери.
- Само веднъж. И това беше в най-първата седмица. Мисля, че вече съм ги изплашила и са избягали.
- И лампите примигват, когато вървиш през стаята – добави Матео. – И телевизорът ти сигурно е единственият все още работещ черно-бял телевизор в цялата страна.
- В цяла Европа – поправи го Гуидо.
- Точно така – погледна го Матео.
- Освен това мирише на *коне* – добави Алé и сбърчи нос.

– Не е нещо, което една ароматна свещ да не може да оправи, и трябва да ви кажа, че всички смятат черно-белия ми телевизор за дизайнерско решение – като наливната бира на Гуидо и хипстърската му брада – добави тя и се ухили, след което погали с обич въпросната брада, сякаш Гуидо беше ирландски териер. Никога не го беше виждала без брада, не можеше да си го представи гладко избръснат. Щеше да е като да го види гол. – Освен това в апартамента има вана...

– Ъх! – направи физиономия Матео. – Каква е тази английска мания човек да лежи в собствената си мръсна вода?

– Успокояващо е! Иска ми се да те видя как ще оцелееш една английска зима. В университета ваната понякога беше единственият начин да се стоплиш. – Тя си пое дълбоко въздух, когато видя усмихнатите им лица да я гледат и да се забавляват, карайки я да се обяснява. – Освен това и вие така или иначе не живеете в разкош – нацупи се Ческа, докато те се превиваха от смях.

– Остани поне за още едно питие – помоли я Алé.

– Наистина не мога – отговори Ческа и се наведе да ги разцелува. – Насилвах късмета си прекалено често напоследък, а знаете каква съм сутрин.

– *Иска* ми се да знаех – разсмя се Матео и протегна ръце нагоре и назад, за да се похвали с впечатляващите си мускули.

– Непоправим си – засмя се тя. – Но имам нужда от тази работа. Имам дупки на обувките от цялото това ходене, но не мога да си позволя нови.

И за да потвърди думите си, тя вдигна крак, за да им покаже протритото платно на жълтите си кецове „Конверс“.

– Обаче очевидно можеш да си позволиш вино с вечерята – каза Гуидо, навеждайки най-близката празна бутилка.

– Очевидно. Приоритети, бебчо – пошегува се тя.

– Мислех, че обувките нарочно изглеждат така – огледа ги Матео. – Всичко друго, което носиш, се разпада.

– Ей! Нямаш никаква представа от винтидж – намеси се в знак на солидарност Алé. – Според теб, ако нещо не е току-що излязло от опаковката си и не е „Гучи“, значи е боклук.

Погледът на Матео се насочи към дупката отстрани на бялата камизола на Ческа в стил крал Едуард. Тя я закри с ръка.

– Просто е обичана, това е всичко – засмя се Ческа и взе своята сламена шапка (която, трябваше да признае, беше малко като надъвкана) от облегалката на стола си. Сложи си я и им изпрати въздушни целувки.

– Довиждане, амигос. Страхотни сте. Обадете ми се! – Тя се усмихна и помаха с ръка, докато се отдалечаваше, а гласовете на приятелите ѝ, които подновиха разговора си за клуба, вече се носеха над тихия шум в ресторанта.

Домът ѝ не беше далече. Никъде не беше особено далече в Рим. Ческа пресече площад „Сан Козимато“, където сергиите за пазара бяха струпани и завързани с вериги, приготвени за работа на другия ден, и тръгна из лабиринта от криволичещи тесни улички, където сградите постепенно изчезваха под дебел килим от жасмин и бръшлян по фасадите. Навсякъде имаше тълпи, маси, избутани до стените, за да може да минават лимузините от летището, и скутери, подредени в неравни, плътни редици като плочки на домино, а от всеки отворен прозорец се носеше музика.

Апартаментът ѝ в историческия център, скрит сред криволичещите улички между площад „Навона“ и Кампо де Фиори, може и да не беше модерен адрес – като апартаментите на приятелите ѝ в Трастевере, където художници, дизайнери и хипстери прекарваха времето си в отворени до късно барове и временни ресторанти – и може би тя лично бе отговорна за свалянето на средната възраст на жителите с четиридесет години, но *беше* на централно място и това го правеше удобен за работата ѝ. Тези дни вървеше толкова много пеша, за да изкарва прехраната си, че последното, което искаше, беше да върви дълго и за да се прибере у дома.

Освен това никога не следваше тълпата и обличането от главата до петите във винтидж дрехи беше най-незначителната проява на тази нейна склонност. Като тийнейджърка бе слушала Пати Смит и Карли Саймън, когато всички останали

плачеха на Макфлай; беше приела отрано, че къдравата ѝ червеникаворуса (добре де, рижава) грива никога нямаше да се поддаде на изправяне, както и че със своите метър и седемдесет не можеше да се скрие в тълпата. Така че, да, в апартамента ѝ може и да имаше хлебарки и електрическата инсталация да беше потенциално опасна, но освен това имаше оригинални тюркоазени плочки от шестдесетте години в кухнята, а също и метална вана. Миниатюрната му тераса на покрива – малко по-голяма от масата ѝ – гледаше към пейзаж от покриви и не по-малко от седем църковни камбанарии (в неделя сутрин тя обичаше да гледа камбаните, които се люлееха, без да са в такт една с друга). И най-хубавото от всичко – беше разположен в единия край на особено малък и тих площад, до който се стигаше от оживения площад „Анджелика“ и на който имаше всичко, което ѝ беше нужно: тъмно ресторантче в единия ъгъл, пицария срещу него и най-добрата пекарна в Рим точно до апартамента ѝ. В ъгъла на ресторанта имаше кичесто смокиново дърво, а точно в центъра на площада стоеше старо маслиново дърво, чиито клони се полюшваха на бриза като танцьорки на хула. Още в първия момент, когато го бе видяла, Ческа се бе почувствала като у дома си.

Докато вървеше, от време на време преминаваше през площади, които отваряха тесните пространства и позволяваха на небето да се разтегне отгоре на отрязани правоъгълници, и сребърна светлина заливаше заспалите улици. Краката ѝ, обути в опърпаните кецове, стъпваха тихо по камъните, а главата ѝ беше пълна с мисли за утрешния тур и историите, които щяха да са ѝ нужни, ако искаше да свърши добре работата си. За нея все още беше новост, че е тук и се занимава с всичко това. Старият ѝ живот ѝ се струваше като далечен сън, като история, която ѝ е била разказана от някой друг, а не нещо, което принадлежи на нея, засяга я, определя я.

Излезе на своя малък площад, *пиацета* „Паломбела“, и мина покрай ресторант „Антико“, който винаги беше пълен, въпреки че не приемаха резервации и нямаха специалитети

на деня, нито меню – просто ви сервираха това, което беше стотвил сеньор Акардо и което съпругата му ви донасяше. Когато мина покрай ресторанта, Ческа вдигна ръка за поздрав към синьора Акардо, която носеше обичайната си дълга черна престилка и връщаше чинии към кухнята.

От другата страна на площада пред вратата на Пицарията на Франко се бе наредила обичайната опашка и високите разговори, смях и подвиквания на чакащите се извисяваха и стихваха, докато тестото се подхвърляше с акробатични замахвания, а пламъкът на работещата на дърва пещ хвърляше силна светлина на улицата. Пицарията принадлежеше на Франко Лучано, самият той трето поколение майстор на пици, и сега се ръководеше от шестимата му синове, които, както и прочутото тесто на Лучано, бяха част от притегателната сила на пицарията. Беше толкова трудно да ги различи човек в кухнята – всичките имаха гъсти черни коси, бели зъби, кафяви очи и маслинена кожа, обличаха се еднакво и жестикулираха необуздано, докато се бутаха, промушваха и танцуваха един около друг, – че Ческа беше решила, че ще овладее италианския, преди да успее да научи имената им. Те работеха по инстинкт, справяйки се умело с лопатите на триметровата пещ. Никога не бе предполагала, че правенето на пици е толкова виртуозно умение, докато не бе дошла тук и не бе видяла как те месеха, подхвърляха, въртяха и обръщаха сръчно основата за пицата, а докато го правеха, бицепсите им се издуваха в тесните им бели ризи.

Ричи, най-големият син на Франко, я забеляза, докато изнасяше една от кофите за боклук, и вдигна ръка за поздрав. Тя му махна в отговор, благодарна за топлотата, с която я бяха посрещнали новите ѝ съседни.

Ческа се изкачи по страничните стълби, които водеха до входната врата на нейния апартамент, като стъпваше внимателно около многобройните саксии с мушкато, подредени на всяко едно стъпало от хазайката ѝ, синьора Дути, вдовица, която живееше на долния етаж. През последните седем ме-

сеца Ческа се будеше от шума, който хазайката ѝ вдигаше, когато метеше тези стъпала всяка сутрин точно в седем и четирисет, от вдигането и оставянето на саксиите, което беше италианският вариант на потракването на чиниите за закуска.

В апартамента ѝ беше хладно и мрачно, старинните пердета от плетена на ръка дантела висяха отпуснати и неподвижни на прозореца: тя отвори капците и остави лекия бриз да зашумоли и да раздвижи неподвижния въздух. Покритият с теракотени плочки под беше приятен под краката ѝ, когато събу кецовете си и тръгна боса през дневната и трапезарията към тъмната, миниатюрна кухня отзад, наля си чаша вода и нарязва една праскова в чинийка. Пусна телевизора и започна да преминава през каналите, докато намери повторение на един стар епизод за инспектор Монталбано, след това отиде в банята и започна да пълни ваната – обичайният ѝ ритуал всяка вечер, независимо от присмеха на приятелите си.

Започна да яде бавно прасковата, седнала на ръба на дивана и загледана в една престрелка, с изключен звук, докато на заден план шумът от водата, която се удряше в металната вана, се превърна в по-дълбок плисък. Ческа можеше да прецени по звука кога водата е вече с идеалната дълбочина и когато стигнеше до тази точка, спираше крановете.

В чинийката вече бе останала само костилката от прасковата и тя я отнесе в кухнята, изплакна чинията и извади торбата с боклука от кофата. Повдигна внимателно торбичката, защото знаеше, че в купичката със зърнената закуска предишната сутрин имаше повече мляко, отколкото си бе помислила, като изхвърли остатъците, и забърза към входната врата, а бицепсите ѝ се напрягаха от усилието да държи торбата така, че да не докосва пода. Обу отново кецовете си, подгънала петите им, за да не се налага да развързва връзките, обърна се и – разбира се – видя големи, бели капки от мляко по плочките зад себе си. Тя издаде неодобрителен звук и закуцука надолу по стълбите колкото можеше по-бързо, изругавайки, когато зака-

чи с дъното на торбата една от саксиите и тя падна настрани, разпилявайки пръст по стъпалото.

Зави наляво по миниатюрната уличка между тяхната сграда и пекарната, вдигна капака на голямата кофа, готова да замахне с ръката с торбата и да я хвърли вътре, като автоматично задържа дъха си, защото вонята винаги беше ужасна.

Но се намръщи, забелязвайки нещо върху другите торби с боклук. Пусна своята в краката си, протегна ръка и извади една дамска чанта. Изглеждаше съвсем нова и скъпа. Светлосива кожа в стил портмоне, с твърди стени и обрамчваща бродерия около шевовете. Ческа не беше експерт в модата, но дори и тя можеше да разбере от закопчалката в стил бамбук, че чантата е „Гучи“ (в бившата ѝ адвокатска кантора чанта от светлата троица – „Гучи“, „Прада“ или „Селин“ – беше една от определящите характеристики на по-старшите адвокатки, начин да покажат успеха, когато всеки друг индикатор като часовник, костюм или кичури на всеки две седмици в „Хършесън“ оставаше скрит под тогата или перуката). Потърка кожата с пръст – беше плътна и мека, агнешка кожа. Не приличаше на имитация. *И не мирише на имитация* – помисли си тя, подушвайки я и наслаждавайки се на наситения аромат на кожа. Какво, за бога, правеше тази чанта тук?

И веднага разбра причината.

Съвсем забрави голямата, течаща торба в краката си и отвори чантата. За разлика от нейната, която беше претъпкана с най-разнообразни неща, тази беше почти разочароваща в съдържаността си – четка за коса (без нито един косъм на нея), пудриера на „Шанел“, миниатюрно шишенце парфюм „Аник Гутал“, няколко визитки, захванати със сребърна закопчалка за банкноти... Но забележителното беше това, което *липсваше* в чантата – нямаше нито портмоне, нито телефон. Крадецът сигурно е грабнал чантата, взел е каквото му трябва и я е изхвърлил при първа възможност, за да не е доказателство за престъплението му, ако го спрат.

И все пак, дори и без пари или кредитни карти, тази чантата сигурно струваше 1000 евро, обаче без никакви лични документи нямаше как да я върне на собственичката ѝ. *И сега какво?* – запита се Ческа. Дали полицията щеше да успее да направи нещо, или беше случай на „кой каквото си намери, си е негово“? Не че тя самата някога щеше да носи нещо такова. Чантата изглеждаше сякаш принадлежи на жена, която си прави прическа всеки ден, смята маникюра за един от стълбовете на цивилизацията и носи диаманти на закуска. Може би трябваше да я продаде? Имаше нужда от парите и...

Внезапно ѝ хрумна нещо – дали отвътре нямаше сериен номер като тези на „Ролекс“ или на кола, нещо, което може да помогне да се намери собственикът? Една от съдружниците във фирмата, където работеше по-рано, притежаваше чантата „Биркин“ на „Ермес“ и вътре имаше малка картичка с различни идентификационни номера. Ако и за тази чантата имаше нещо подобно, тогава можеше да я върне – решение, което ѝ харесваше повече от това да спечели от нещастieto на някой друг.

Отвори ципа на страничното джобче. Отвън изглеждаше празно, но в него имаше нещо. Извади малък, неотворен син плик, чиито ръбове бяха силно протрити, а отпред с елегантен почерк бе написано женско име – „Елена“.

Ческа прехапа устни. Дали това беше името на жената, на която принадлежеше чантата, или на тази, на която тя бе писала?

– *Buona notte, Cesca.*

Тя вдигна глава и видя синьора Дути да полива изобилието от саксии пред вратата ѝ, давайки на растенията да пийнат сега, когато горещината на деня вече не пареше листата им. Облечена беше с домашната роба, която винаги носеше, краката ѝ бяха напъхани в чифт стари сандали „Шол“, а малките ѝ ролки бяха обвити от мрежа за коса, готови за утрешния ден.

– *Buona notte,* синьора – усмихна се Ческа и без да иска, размаха чантата към нея. Видя, че тя привлече погледа на ха-

зйката – качеството и безусловната стойност, видими дори и отдалече, дори и за една възрастна жена с намалено зрение.

– А. – Тя изтича бързо към нея. – Току-що я намерих в кофата.

– Крадци – поклати глава и зацъка синьора Дути. Остави лейката и взе чантата, която Ческа ѝ подаваше, гладката, бледа кожа в ярък контраст с набръчканата ѝ, осеяна с кафеникави петна ръка.

– Да, за съжаление, са взели всичко ценно отвътре – портмоне, телефон... Но чантата изглежда доста скъпа и на някого сигурно му липсва. Обаче намерих това – показва писмото тя.

Когато видя написаното име, изражението на синьора Дути се промени.

– Предполагам, че не знаете коя може да е Елена? – сбърчи нос Ческа. – Искам да кажа, разбирам, че това е като... – Тя спря внезапно, забелязвайки изражението на задоволство върху лицето на възрастната жена. – Знаете ли?

Синьора Дути кимна и много бавно вдигна ръка, протегнала един пръст, с който сочеше бледосиния дворец от другата страна на площада. Капаците на прозорците му бяха боядисани в блед кремав цвят и сигурно имаше двадесет и четири прозореца – по шест на всеки от четирите етажа – само от тази страна на сградата. Дворецът всъщност не гледаше към това малко площадче, а по-скоро дясната му стена бе към тях, а входната врата беше откъм площад „Анджелика“ зад ъгъла. През седемте месеца, откакто живееше тук, Ческа не бе виждала никой да влиза или да излиза от сградата. Капаците – поне от тази страна – винаги оставаха затворени.

– Тя там ли живее?

Синьора Дути кимна с неразгадаемо изражение в тъмните си очи.

– Да, там живее.